

Repolainen 111

Jäsentiedote 1/2026

www.repola-seura.net

Repolainen

Repola-seura ry:n jäsenlehti
Numero 111, 1/2026, maaliskuu

Päätoimittaja

Lea Tserni-Puittinen
leatserni@gmail.com
puh. 050 520 4121
Kylänlahdentie 24, 81810 Jamali

Toimituskunta

Repola-seuran hallitus

Repola-seura ry

Hallituksen ja toimihenkilöiden yhteystiedot ovat takakannen etusivulla.
Seuran nettisivut ovat osoitteessa www.repola-seura.net, josta löytyy myös vanhoja Repolaisen numeroita.

Painopaikka: Kirjapaino PR-Offset, Joensuu

Kansikuva: Taiteilija Kaija Savinainen lähettää terveisiä Kanadan Almontesta. Hän kertoo sukujuuristaan ja taiteestaan tässä lehdessä. Tarinaa Kaijan ukista Pekka Savinaisesta löytyy Repolaisen numerosta 95 (kuva Kaija Savinaisen kotialbumi)

Puheenjohtajan palsta

Hyvä lukijamme, Repola-seura ry:n tai yhteistyötahon jäsen, käsissäsi on viimeinen julkaistava Repolainen lehti. Päätös yhdistyksen lakkauttamisesta on pian yhdistyksen vuosikokouksen käsittelyssä, lehden lakkauttamisesta Hallitus on jo tehnyt äskettäin päätöksen. Repolainen lehden julkaisu on ollut viime vuosiina yhdistyksemme keskeisintä toimintaa. Repolan matkoja tai muita jäsentapahtumia ei ole ollut, vuosikokouksissa on ollut keskimäärin noin kuusi osallistujaa. Tämä on viimeinen numero 111, 1/2026.

Maailman ja jäsenistömme muuttuessa tarve yhdistysmuotoiselle yhteisöllle Repolaan liittyen on muuttunut ja vähentynyt. Vastaava muutos on myös laajempi ilmiö koko yhdistystoiminnan kentässä. Repola-seurassa on tunnistettu muutos ja epämääräisen hiipumisen sijaan on haluttu tehdä selkeä päätös toiminnan lopetuksesta. Kun asiasta tehdään päätös samalla päätetään seuran tuottaman aineiston vaalimisesta, tärkeimpänä lehdet, kirjat ja niiden oikeudet. Parhaat edellytykset siihen on Karjalan Sivistysseuralla, jolla on riittävät resurssit ja toiminnan tarkoitus toteuttaa myös Repola-seura ry:n toiminnan tarkoitusta: ”Yhdistyksen (Repola-seuran) tarkoitus on toimia Repolasta, sen historiasta ja kulttuurista kiinnostuneiden henkilöiden yhdyssiteenä sekä vaalia Repolan seudun kulttuuria ja perinnettä”, vastaavasti : ”Seuran (Karjalan Sivistysseuran) tarkoitus on vaalia itä- ja rajakarjalaista kulttuuria karjalaisten asuma-alueella sekä edistää karjalaisten sivistystyötä. Sen tulee toimia karjalaisen perinteen ja heimohengen säilyttämisen ja elävänä pitämisen hyväksi.” Repola-seuran hallitus kannusta yhdistyksen jäseniä selvittämään, olisiko itselle tarkoituksen mukaista liittyä Karjalan Sivistysseuran jäseneksi. Asiaa voi selvittää esim. www.karjalansivistysseura.fi -nettisivulta.

Repolainen 111 numerossa on Kokouskutsu ja paljon asioita tulevaan vuosikokoukseen liittyen, toki muutakin. Juuriltaan itäkarjalaisen Kaija Savinaisen matkassa päästään luontoon ja Karjalan historiaan. Kannattaa tutustua arkistojen Repolainen 95 numeroon ja Kaijan nettisivujen maa-lauksiin. Lehdessä on kirjoitus Kemin karjalaisesta kalmistosta, Karjalan Sivistysseura ry:n Kemin alaosaston sivut ovat www.ksskemi.com . Sergei Morozov kirjoittaa kuuluisasta metsästäjästä Muujärven Kaurosta, lukija pääsee mielenkiintoiseen aikaan ja paikkaan.

Vaikka uusia lehden numeroita ei ole odotettavissa aiemmissä numeroissa on varmasti vielä vuosiksi uutta ja kerrattavaa. Aiemmat numerot löytyvät vielä jonkin aikaa www.repola-seura.net sivuilta ja vuosikokouksen päätöksistä riippuen muualtakin ja hakukoneen avulla löydettävissä. Omaan sukuun tai muuten itselle mielenkiintoiset ja tärkeät numerot voi ladata itselle tai esim. tulostaa PDF printtinä tai tiedostona.

Kiitos Repolaisen lukijoille, siitä että olen viime vuosina saanut kirjoittaa Teille ja siten käsitellä näitä aiheita itsekin paljon syvällisemmin. Kiitos toiminnasta kaikille jäsenille, yhteistyötahoille, kirjoittajille ja muille lehden tekoon osallistuneille, Kiitos Kirjapaino PR-Offsetille lehden painamisesta. Kiitos Repolassa ja muualla aiheen parissa tavatuille ihmisille.

Repola-seuran hallitus toivottaa kaikki jäsenet lämpimästi tervetulleeksi vuosikokoukseen Lieksaan 28.3.2026!

Antti Pottonen, puheenjohtaja

KUTSU VUOSIKOKOUKSEEN

Rukajärvikeskus/Lieksan tukipiste, Lieksan rautatieasema, 81700 Lieksa
lauantaina 28.3.2026 Ilmoittaudu, ohjeet alla!

klo 13 alkaen lounas, Repola-seura tarjoaa

klo 14 Repola-seuran vuosikokous, kokouksessa käsitellään seuran purkaminen

Kahvitarjoilu

Kokouksen jälkeen Kaksi vanhaa uittojätäkää – videoesitys

Ilmoittaudu lounaalle 20.3. mennessä

Lea Tserni-Puittinen p. 0505204121 tai leatserni@gmail.com
Karjalanpaisti, perunat, salaattit, piirakat, ruokajuomat, jälkiruoka

Jos haluat osallistua etäyhteydellä, ilmoittaudu 26.3. mennessä
sähköpostilla leatserni@gmail.com

Repola-seuran hallitus

Muujärven Kauro

Toukomiies-lehdessä (1-2/1933) oli ”Korven Pedrin” alias Pekka Kyöttisen kirjoitus ”Kansantarinoita ja muistoja Repolan entisestä elämästä”. Repolan merkkihenkilöiden tarinoista kuuluisin on pieglain eli sotilaskarkuri Gauron tarina. Repolassa oli muitakin karkureita mm. Saarenpään Mirona, Tuulivaaran Jehkimä, Tsolkan Kurki.

Gauro oli saanut käskyn 25 vuotiseen sotapalvelukseen tsaari Nikolai I aikana, mutta mies karannut komppaniastaan Pietarista ja piileskeli metsässä 33 vuotta kalastaen ja metsästäen. Gauron piilopirtti sijaitti Simanjärvellä ja siellä oleskeli muitakin karkureita. Armahduksen jälkeen tsaari Aleksanteri II aikana Gauro palasi takaisin kotikylään ja meni jopa naimisiinkin.

Gaurosta oli tullut paossa ollessaan tietoniekka ja runonlaulaja, jonka vertaista toista ei siihen aikaan pitäjässä löytynyt. Palattuaan kylään hänen taitojaan ja taikojaan käytettiin ihmisten ja eläinten sairastapauksissa.

Pekka Kyöttisen toimesta oli 1930-luvulla tehty kaksiosainen näytelmä *Muujärven Gauro*, jota oli esitetty karjalaisissa juhlissa. Gauron elämästä löytyy lisää tietoa Karjalan heimo -lehden artikkelista ”Muistoja entisajan kuuluista metsämiehistä Repolassa” (1946). Siinä kerrotaan, että Gauro oli mahtimetsästäjä ja taikoja, joka voimillaan sai mahdollottoman paljon riistaa. Kerrotaan, että Metsähiisi kuljetti

sarvista poron hänen ansaansa. Hänellä oli taikapussi ja kalmanmultaa. Gaurolla oli veljiä Muujärvellä ja he myivät Gauron saalistaman riistan maailmanmarkkinoille.

Saman aikaan Gauron kanssa Muujärvellä asui toinenkin kuuluisa metsästäjä, Ontropana Aleksejeff, joka kaatunut 54 karhua, Korilissa oli Koroli, Tsolkassa Jaakkimaini. Mainitaan myös ilmeisesti Omelian Bukolai ja Olja.

Sukuhistoriaa

Olen tutkinut Repolan verorevisiota ja metrikkirjoja. Muujärven Gauro tai venäläisten asiakirjojen mukaan Gavril Georgijev Jegorov tai karjalaksi Jyrgizen Gauro syntyi Muujärvellä vuonna 1824, hänen vanhemmat olivat Jegor Ivanov ja ilmeisesti saman kylän Ipatti-suvusta lähtöisin ollut Jekaterina Ipattintytär.

Gauron lisäksi perheessä oli muitakin lapsia, siskot Agafja 1814, Varvara 1817 sekä veljet Ivan 1822-1909, Andrei s.1835, joka muuttanut myöhemmin Äänisniemen Tol-

vujan pitäjän Korovnikova kylään, ja Zahar s.1836.

Gavril meni naimisiin 25.5.1887, hänen puolisonsa oli Akulina Miheintytär Kananen/Kuropatkina s.1850, Haukkasaaren kylästä. Kirkonkirjassa sulhasesta mainitaan, että hän oli Petroskoin pataljoonan rivimies.

Seuraavana vuonna 13.4.1888 avioparille syntyi tytär Maria, muista lapsista ei ole mainintoja.

Gauro eli pitkän elämän. Hän kuoli 19.2.1911, hänet haudattiin Muujärven kalmismaalle. Kirkonkirjasta löytyy merkintä, että Gauro oli kuollessaan 96-vuotias, todellisuudessa hän menehtyi 86-vuotiaana, sekin on varsin kunnioitettava ikä ottaen huomioon sen ajan olosuhteet.

Sittemmin sain lisää tietoa Gauron tarinaan. Vuonna 1922/1923 ilmeisesti Lieksan alueella on tallennettu minun isoisoisäni nuoremalta veljeltä Vasili Vasilinpoika Morozovilta (s.1856) seuraavaa: ollessaan metsästyretkellä minun isoisoisäni Timon (1846-1897) kanssa ilmeisesti 1870-luvulla tavannut useasti Muujärven Gauron. Kertomuksessa mainitun paikannimistön perusteella voidaan todeta että Gaurolla oli piilopirttejä eri paikoissa. En tiedä, kuka on tallentanut tarinan, mutta se olettavasti liittyy Vasili Keynään jäämistöön.

Tarina

Piekloin, n.k. "Muujärven Kauron" elämäkerrasta tiesi kertoa Rukajärven kunnan Tiiksin kylän talollinen, 70 -vuotias vanhus Vaselei Vaseleinpoika "Morozza" seuraava :

Noin lähes viidettäkymmentä vuotta siitä olin kerran veljeni Timon keralla metsästävässä, petran ja muun otuksen syysmetsästyksellä Kemijoen tienoilla. Myöhästyimme niin, että jo ehti tulla pimeä kun pääsimme hankkimaan itsemme sopivaa nuotiopuuta. Saatuimme Kemijoen rannalta alkavan suuren Tahkovaaran monista, yhteen synkempään rotkoon, missä kasvoi etupäässä ikivanhoja kuusia läpipäaseämmättömiin. Yhtään ainoata kelonhonkaa ei näkynyt ja niitten etsiskely yhä sakenevammassa pimeässä kävi vain vaikeammaksi. Yhtäkkiä huomasimme valonvälähdyksen synkän korvan sydämessä, joka heti katosi. Lähdimme tarkastamaan sitä ja aivan käsikopelolla satuimme metsämajan piilopirtin seinään, koiramme alkoi murahdella ja me huusimme ääneen "kuka lienet ristikansa älä ammu". Silloin ovi avautui ja valon loimu tunkeutui pihalle, valossa näimme Muujärven Kauron. Tervehdimme häntä ja vakuuttelimme, että olemme rauhallisia metsästäjiä. Hänen ei tarvitse pelätä. Emme käyttäisi väärin hänen vieraanvaraisuuttaan, emmekä antaisi häntä ilmi. Hän

saisi jatkaa rauhallista elämäänsä kuten ennenkin.

Kauro otti meidät vastaan sydämellisesti, vaikka tosin kaiken aikaa ujostellen ja vilkuillen silmillään kohti pirtin ovea, ja kun hiilloksella oli liharokka valmiina, niin kestitti meidän hyvällä illallisella ja laittoi monesta petrantaljasta vuoteet sekä pyysi lepäämään hänen vaatimattomassa majassaan. Me vielä uudelleen vakuuttelimme Kaurolle pitävämme kaiken salassa ja pyysimme häntä elämään rauhassa, sekä kävimme yölevolle. Herättyämme aamusilla huo-

masimme suureksi ihmeeksemme, että Kauro oli tipotiessään, kaikki kyllä oli paikoillaan, ainoastaan isäntä puuttui. Kävimme ulos, vihelsimme ja huutelimme Kauroa, vakuuttelimme hänelle, mutta turhaan, hän oli mennyt nukkuessamme pois ja pysyi poissa.

Kiroilimme sattumaa, kun jouduimme häiritsemään saloihmisen rauhaa ja kiireeltä haukattuamme aamiaisemme poistuimme majalta.

Samana syksyn aivan myöhällä satuimme ajamaan jäljestä saukkoja ja ne veivätkin meidät aivan lähellä mainittua Kauron majaa,

Repolan pakolaisia Lieksassa 1921, tarinan kertoja Vasili Vasilinpoika Morozov (kolmas vasemmalta, eturivi)

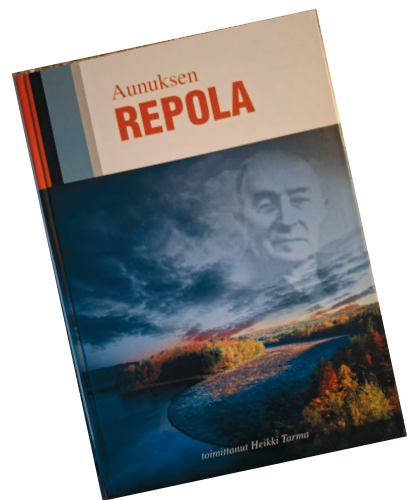
pistäysimme majalle katsomaan, vaan ainoastaan majan tyhjät seinät todistavat, että siinä joskus oli elänyt ihmisiä. Kaikki oli korjattu pois, eikä pienintäkään merkkiä ollut, että majalla pitkään aikaan olisi käynyt kukaan.

Kului pari vuotta ja kolmannen vuoden syksynä olimme taas metsästävässä Kemivaaran läheisyydessä. Koiramme ajoivat takaa näätä ja iltapäivällä ne vihdoinkin ylättivät sen yhdellä rinteellä. Taaskin satuimme nyt uuteen Kauron majaan. Tällä kertaa maja oli rakennettu vielä vaikeammin löydettävään paikkaan ja sen neljäntenä seinänä oli pystysuora kalliorinne – kolme seinää oli hirsistä. Nyt Kauro otti meidät vastaan paljon ystävällisemmin kuin ensi kerralla,

me puolestamme nuhtelimme häntä kovasti siitä, mitä hän oli tehnyt ja kehotimme edelleen olemaan rauhassa. Sinä syksynä moneen kertaan pistäydyimme hänen luonaan ja hän eli rauhassa ja pelotta monta vuotta siinä paikassa.

Samalta Kemivaaran majalta hiihdimme Kauron ja veljeni Timon kanssa yhtenä talvena pitkälle kevääseen petroja. Kauro myi osuutensa petrojen nahkoista meille kymmenenllä ruplalla, kun itse ei voinut näyttäytyä ihmisille. Myöhemminkin satuin tapaamaan Kauroa eri majoilla ja aina hän suhtautui minuun ja veljeeni luottamuksella.

Sergei Morozov

KIRJA on vielä saatavilla
AUNUKSEN REPOLA
toim. Heikki Tarma, ilmestyi 2001.

Hinta 15 € + postitus.

Tiedustelut Ville Pönttönen
p. 040 5111560

Repola – elämää ja ihmisiä kahdella puolella rajaa (2017)
on LOPPUUNMYTTY

Kaija Savinainen ammentaa voimaa itäkarjalaisista juuristaan, suomalaisesta sisusta ja luonnosta

Tämä kaikki näkyy Kanadassa asuvan taiteilijan voimakkaissa ja upeissa eläin- ja maisemamaalauksissa. Taiteessaan Savinainen uppoutuu luonnon ihmeisiin ja kauneuteen. Hän osaa kuvata luontokokemuksiin kankaalle hämmästyttävän autenttisesti. Hän sanoo, että ”luonto tarvitsee kunnioitustamme ja huolenpitoamme enemmän kuin koskaan näinä päivinä, ja haastan meidät kaikki olemaan tästä tietoisia taiteeni kautta.”

Kaija maalaa maalaiskodin ateljeesaan Almontessa lähellä Ottawaa. Hän tuo juurensa esiin ilmeikkäissä ja tunteisiin vetoavissa öljyvärimaalauksissa. Häntä inspiroivat myös Pohjois-Kanadan maisemat ja niiden asukkaat. Taiteellisiin vaikutteisiin kuuluvat 1900-luvun alun suomalaiset taidemaalarit – Akseli Gallen-Kallela, Pekka Halonen ja Eero Järnefelt.

Hän kertoo olevansa sydämeltään suomalainen. Hän maalaa erilaisia navetan eläimiä, lemmikkejä ja villieläimiä. Hänen puutarhansa houkuttelee kuhankeitäjiä, kolibreja, perhosia ja muita kiitollisia vieraita. Rakkaus hevosiin näkyy myös hänen maalauksissaan. Verkkosivustollaan kaijasavinainen.com hän kirjoittaa: ”...hevokset ovat olleet mukani koko elämäni. Niistä huolehtiminen ja niiden persoonallisuuksien ymmärtäminen on inspiroinut työtäni aiheesta riippumatta.”

Savinainen palkittiin maalauksestaan ”Calling” The Spectrum of Love Exhibition -näyttelyssä (kuva Jim Mountain)

”Paikka pysyy mukana vaikka joutuisit eri paikkaan”

Kaija Savinainen syntyi Ikaalisissa 1955. Sieltä isä Ville Savinainen muutti perheineen ensin Ruotsiin, ja sittemmin Kanadaan vuonna 1967 Kaijan ollessa 12-vuotias. Kaija vietti nuoruutensa maahanmuuttajana Thunder Bayssa, jossa oli suuri suomalaisväestö ja maisema muistutti Karjalaa. Kaikki aloitettiin alusta. Oli uusi paikka ja uusi kieli. Kotona oli puhuttu suomea, koulussa ruotsia ja nyt englantia. Jo varhain Ruotsissa koulussa hän oli se lapsi, jota opettajat pitivät luokan taiteilijana. Tämä rooli alakoulusta lähtien tarkoitti jonkinlaista hyväksyntää, mitä maahanmuuttajana eniten toivoo.

Taiteesta tulikin Kaijan tukipilari sopeutumisessa uuteen ympäristöön. Hän sai taidekoulutuksensa Lethbridgen yliopistossa, keskitty-

en maalaamiseen, taidegrafiikkaan ja piirtämiseen. Akateemisesta ja luovasta työstään hän ansaitsi arvostetun presidentin kultamitalin. Yliopistoaikanaan hän sai myös useita studiopalkintoja, mukaan lukien Lethbridgen yliopiston taidegrafiikan tilaustöiden teoksen. Hän suoritti myös kasvatustieteen kandidaatin tutkinnon Ottawan yliopistossa, erikoistuen kuvataiteen koulutukseen. Hän on opettanut taidetta ja taidehistoriaa kaikenikäisille opiskelijoille.

Kaija on vierailut Suomessa, viimeksi vuonna 2017. Aiemmalta käynnillä Kolin jylhät maisemat painuivat mieleen ja romanttinen tarina siitä, miten isä oli kosinut äitiä Kolilla juhannustansseissa. Kaijalla on Kanadan ja Suomen kansalaisuus.

Kanadan Luoteisterritoriossa sijaitsevan Yellowknifen maisemat ovat siirtyneet moneen maalauk-

Kaija Savinainen, vanhemmat Ville ja Sirkka sekä Kaijan lapset Lara and Liisa, Thynder Bayssa (kuva Kaija Savinainen kotialbumi)

seen. Kaija vierailee siellä tyttärensä Laran luona eri vuodenaikoina. ”Pohjoisen värit ovat voimakkaita ja rikkaita. Valo on kirkas ja elävä. Jopa pilvisinä, sateisina päivinä se on taianomainen silmissäni. Se maisema on karu uskomattomine jokineen ja monine valtavine järvineen.

Savinainen kuuluu The Ten Collectiveen, taiteilijaryhmään, joka pitää vuosittain näyttelyitä Ottawan alueella ja verkossa. Useat yliopistot ja Alberta Art Foundation ovat ostaneet hänen teoksiaan, ja niitä on yksityiskokoelmissa Yhdysvalloissa, Kanadassa, Japanissa ja Euroopassa.

Suvun tarinaa

Savinainen suku on kotoisin Paateneen Särkijärveltä. Pakolaisena Suomeen 1920-luvulla tullut ukki Pekka Savinainen oli tsaarin armeijan kapteeni, Suomen armeijan vääpeli, kaukopartiomies ja tiedustelija, joka joutui lähtemään uudelle pakomatkalta pian rauhansopimuksen solmimisen jälkeen. Häntä kuulusteltiin Lieksassa sota-aikaisesta tiedustelutoiminnasta. Ei ollut viisasta jäädä Suomeen. Karjalan pakolaisten sodan jälkeinen pelko luovutuksesta Neuvostoliittoon pakotti koko perheen Ruotsiin. Olihan Pekan Karjalaan jäänyt perhe (äiti, sisko ja veli) lähetetty Siperiaan jo 1920-luvulla. Pakosuunnitel-

ma laadittiin nopeasti. Lapset Pauli, Ville (Kaijan isä), Jaakko, Maikki, Uljana (Pekan naisystävä) ja hänen poikansa Topi seurasivat mukana. Perheen äiti Maja oli kuollut 1944. He onnistuivat pienissä ryhmissä ylittämään Ruotsin rajan. ”Pidätyspaikasta” heille annettiin junaliput Värmlandiin. Siellä heille tarjottiin työtä metsätaloudessa ja tehtaissa. Pekka kokeili tehdastyötä, mutta hän halusi metsätöihin, joissa hän tunsi olonsa rauhallisimmaksi.

Kaija kertoo sähköpostitse: *”ukkini selviytyi sisullaan uskomattomissa olosuhteissa ja vastoinkäymisissä talvisodan ja jatkosodan aikana vuosina 1939–1945. Hän hiihti, vaelsi ja juoksi vihollisen takaa-ajamana tai hän, hänen poikansa ja pieni komppaniansa etenivät tiedustelutehtävissä syvällä Karjalan metsissä. Sain tietää, että Pekka ja Pauli hiihtivät ja juoksivat neljässä vuodessa yli 4000 km. Se ei ollut mikään pieni saavutus olosuhteet huomioon ottaen, tehtävänään oli pelastaa maansa, Karjalansa, valtaukselta. Suomen kansa taisteli ja nousi vastustamaan uskomattoman suurta ja voimakasta Venäjän armeijaa...”* Ukkini oli sodan karaisema mies. Hän oli viettänyt lähes koko elämänsä sodissa. Selviytyi lukuisista verisistä taisteluista Krimillä. Äiti sanoi kerran: *”Pekka oli kova mies, ei tunteita, ei tunteita, oli aina varuillaan, hän katsoi sinua tarkasti...”*

Pekka Savinainen on kerrottu

“Waning Twilight” öljy kankaalle. ”Haluan löytää ainutlaatuisen pohjoisen maiseman ytimen, sielun...” (kuva Kaija Savinainen)

Repolaisessa 95. Hän kuoli 1958 ja hänet on haudattu Ruotsin Nordmarkiin / Karlskogaan. Haudan hallinta-aikaa ei ole uusittu ja hautakivi on poistettu. Kaija toivoisi, että Lieksaan saataisiin muistokivi tai vastaava ukin muistoksi.

Kaijan vanhemmatkin ovat jo kuolleet, Ville-isä vuonna 2003 ja äiti Sirkka Liisa-äiti (os. Kettunen) vuonna 2024. Samoin ovat edesmenneitä Kaijan sisaret Leena Hupe (2014) ja Katariina Arbour (2001). Heidät on haudattu Thunder Bayn Riversiden hautausmaalle. Veli Reijo Savinainen asuu Thunder Baysa. Isä oli syntynyt Lieksassa 1930. Äiti oli kotoisin Joensuusta. He

tapasivat, kun isä tuli Ruotsista armeijaan Suomeen. Isä koulutautui radio-operaattoriksi ja teknikoksi. Äiti työskenteli tuolloin puhelin-operaattorina Joensuussa.

”Työni haastaa katsojan lähtemään ulos ja kokemaan luontoa – hengittämään, näkemään, kuuntelemaan, vetämään henkeä, ja ymmärtämään ja aistimaan etuoikeudesta ja ajastamme tällä maan päällä.”

Kaija Savinainen-Mountain, haastattelija Lea Tserni-Puittinen
<https://www.kaijasavinainen.com/>

Kemin karjalainen perinnekalmisto

Keminmaan luterilaisella hautausmaalla on pieni ortodoksinen perinnekalmisto. Muutaman aarin alueelle on vuosikymmenten aikana haudattu Itäkarjalan pakolaisia, ensimmäiset jo 1920-luvulla. Muistoristinä luonnontilaisen alueen keskellä on ortodoksinen katosristi. Vastaavanlainen perinnekalmisto on myös Oulussa Oulujoen hautausmaalla.

Kun isot pakolaisjoukot levittäytyivät eri puolille Suomea 1920-luvun alussa, toivat he mukanaan oman kulttuurinsa, ruokaperinteensä ja juurruttivat monia tapoja paikallisten asukkaiden tapoihin. Ja ennen kaikkea he toivat oman uskonsa. Kun heidät yksi kerrallaan kutsuttiin tuonilmaisiiin, antoi uusi seutu heille viimeisen leposijan. Omat metsäkalmistot olivat jääneet jonkin kauas. Kemin alueella kreikkalaiskatoliset pakolaiset saivat haudan silloisen Keminmaan maa-seurakunnan kalmismaasta. Syntyi kulttuurinen muistomerkki rautaisine risteineen keskelle luterilaista hautausmaata.

(Kuva Ari Pesonen KSS Kemin alaosaston kokoelmat)

Oulun ortodoksinen seurakunta otti 2000-luvun alussa yhteyttä Keminmaan luterilaiseen seurakuntaan. Tehtiin yhdessä suunnitelma alueen pelastamisesta ja säilyttämisestä. Metropoliitta Panteleimon vihki perinnekalmiston käyttöön elokuussa 2007.

Konstu Karolinen Kolvasjärveltä

Kemin perinnekalmistosta löytyy Repolan pakolaisen Konstu Karolisen (Korolinen) hautaristi. Hän menehtyi tapaturmaisesti vuonna 1928. Hautajaisista 29.9.1928 on tallessa valokuva. Isossa saattojoukossa on monia sittemmin Lieksassa eläneitä Repolan pakolaisia mm. Pekka Tunttunen, Heikki Riikkinen ja vainajan veli Pekka Korolinen.

Sanomalehdissä uutisoitiin 1.9.1928: *Torstaina tapahtui Kemi-yhtiön omistaman Pajusaaren massatehtaan makasiinilla onnettomuus, joka vaati uhrikseen ihmishengen ja vahingoitti toistakin miestä. Klo 10.20 oli vienankarjalainen työmies Konstu Karolinen Repolan pitäjän Kolvasjärven kylästä massamakasiinilla laittamassa*

(Kuva Ari Pesonen KSS Kemin ala-
osaston kokoelmat)

massaipaaluja pyttyyn ja valmiiksi vaunuihin vietäväksi. Tällöin lähti noin 4 j/2 metrin korkuinen paalupinkka vyörymään ja Karolinen jäi paalujen alle ja kuolema seurasi heti. Samaan aikaan sattui paikalle toinen vienankarjalainen työmies Pekka Tunttunen Repolan kirkonkylästä. Hänkin jäi paalujen alle, mutta setvisi kuitenkin tapaukosta vähemmällä.

(Kuva Risto Zernin sukualbumi)

Nämä tiedot lähetti Ari Pesonen Karjalan Sivistysseuran Kemin ala-
osastosta. KSS Kemi kerää ja tallentaa valokuvia ja dokumenttejä Karjalan pakolaisten historiasta. Osasto on perustettu vaalimaan ja

ylläpitämään Vienan Karjalaista kulttuuria sekä elintapoja. Toimintaan kuuluu teillat, kyykkäpeli, suvi- ja joulujuhlat. Aineistot ovat nähtävissä verkkosivuilla <https://www.ksskemi.com/>

Repola-seura ry:n vuosikokous la 28.3.2026 Lieksassa

Kokouksen asialista:

1. Kokouksen avaus
2. Kokouksen puheenjohtajan valinta
3. Sihteerin valinta
4. Kahden pöytäkirjan tarkastajan valinta
5. Kahden äänenlaskijan valinta
6. Vahvistetaan äänioikeusluettelo
7. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
8. Vahvistetaan kokouksen työjärjestys
9. Esitellään vuosikertomus ajalta 1.3.2025–28.2.2026 ja päätetään vuosikertomuksen hyväksymisestä
10. Esitellään tilinpäätös ajanjaksolta 1.1.2025–31.12.2025 ja tilintarkastajan lausunto sekä päätetään tilinpäätöksen vahvistamisesta
11. Päätetään vastuuvapauden myöntämisestä hallitukselle ja muille tilivelvollisille
12. **Päätetään yhdistyksen purkamisesta**
Vuonna 2024 avattiin keskustelu Repola-seuran lakkauttamisesta. Silloin vuosikokouksessa hallitus sai tehtäväkseen selvittää seuran toiminnan jatkamismahdollisuuksia tai yhdistyksen lakkauttamista. Seuran säännöt edellyttävät, että lakkauttaminen käsitellään kahdessa yleiskokouksessa. Vuoden 2025 vuosikokous teki ensimmäisen päätöksen Repola-seuran purkamisesta ja valtuutti hallituksen valmistelemaan lopettamista ja selvitystoimia vuoden 2026 vuosikokoukseen. Toinen käsittely tehdään vuoden 2026 vuosikokouksessa.
13. **Päätetään yhdistyksen varojen ja omaisuuden käyttämisestä sekä tilien lopettamispäivä**
14. **Valitaan selvitysmies/-miehet yhdistyksen purkutoimien loppuunsaattamista varten, päätetään aikataulusta.**
15. Kokouksen päättäminen

SUKUTUTKIJOILLE

Repola-seuralta on paljon kysytty apua sukututkimukseen ja erityisesti 1920-luvun tietoihin.

Valtion pakolaisavustuskeskuksen arkistossa Kansallisarkistossa on asiakirjoja vuodesta 1921, osin jo aiemmalta ajalta. Valtion pakolaisavustuskeskuksen keskuskanslian arkisto sisältää saapuneita kirjeitä ja pakolaisten anomuksia, erilaisia kortisto- ja varastoluetteloita, pöytäkirjoja ja tarkastuskertomuksia avustusjakopaikoista sekä muuta sekalaista aineistoa. Kortistoluettelot muodostavat kortiston, joihin on kerätty perustietoja Suomeen tulleista pakolaisista. Omat luettelot on koottu myös kansalaisuuden ja opintoavustusta saaneista. Monet kortit ovat tosin vajavaisesti täytetty.

Arkiston avulla sukututkija saa tietoa, miten pakolainen tuli Suo-

meen, mihin hän sijoittui ja miten hän myöhemmin maassamme liikkui. Onnekas voi löytää tietoja myös perhesuhteista. Arkisto soveltuu siis sekä sukututkimukseen että laajempaan, siirtolaisuutta käsittelevään selvittelyyn. Erityisen hyödyllisiä ovat sukututkijalle pakolaiskortistot, jotka tosin ovat hie- man vajavaisia. Jokaisesta tulijasta korttia ei tehty. Tarkempia tietoja arkiston sisällöstä saat Kansallisarkiston sähköisestä Uudesta Astiapalvelusta käyttämällä esimerkiksi hakusanaa pakolaisavustuskeskus. Astiaa käyttämällä voit myös tilata itseäsi kiinnostavat aineistot käyttöösi tutkijasaliin. Asiakirjoja säilytetään Helsingissä.

Hyviä Äijiäpäiviä! - Äijänpäivän pruaazniekkua! - Hyvää pääsiäistä!

- Srašnoi nedäli – suuri viikko, piinaviikko
 - Virbopyhäpäivä – palmusunnuntai
 - Suuri nelläspäivä – kiirastorstai
 - Äijänpäivänpiätinččä – pitkäperjantai
 - Äijäpäivä – pääsiäinen

Repola-seura r.y.

Tuloslaskelma 1.1.2025 - 31.12.2025		2 024,00
Varsinainen toiminta		
Vuosijäsenmaksut	1 590,00	2 160,00
Ainajäsenmaksut	-00	-00
Tukimaksut jäseniltä	-00	-00
Jäsen- ja tukimaksut yht.	1 590,00	2 160,00
Kirjanmyyntitulot	80,00	160,00
Kirjojen postitusmaksut		-00
	-0,90	
Jäsenlehden painatus	-725,20	-1 068,20
Jäsenlehden postitus	-1 617,10	-710,00
Jäsenlehden kulut yht.	-2 342,30	-1 778,20
Kokouskulut	-28,61	-11,26
Pankkikulut	-55,66	-48,04
Muut kulut	-220,92	-140,84
Tilikauden tulos	-978,39	341,66
Tase 31.12.24		
Vastaavaa		
Pankkitili Polvijärven Op	5 272,10	6 250,49
Vaihto-omaisuus	-00	-00
Yhteensä	5 272,10	6 250,49
Vastattavaa		
Oma pääoma 1.1.	6 250,49	5 908,83
Tilikauden tulos	-978,39	341,66
Oma pääoma 31.12.	5 272,10	6 250,49
Yhteensä	5 272,10	6 250,49

Repola-seura ry:n toimintakertomus toimintakaudelta 2025 LIITE2

Yleistä

Repola-seuran toimintakausi oli hiljainen. Yhteydenpito Repolaan on lopunut lähes kokonaan. Vuosikokous pidettiin Joensuussa 29.3.2025, läsnä oli 6 yhdistyksen jäsentä.

Yhdistyksen jäsenmäärä on vähentynyt. Vuosijäseniä 85, ainais- ja kunniajäseniä 51.

Yhteistyöryhmät Suomi 6 ja Venäjä 14, yht. 20. Kaikki yht. 156, Maksamattomia jäsenmaksuja ei ole peritty tavalliseen tapaan eikä erottamisista päätetty.

Hallitus

Repola-seuran hallituksena toimivat Antti Pottonen (pj), jäseninä Päivi Sandberg (varapj), Maire Mäki, Olli Lehtinen ja Lea Tserni-Puittinen (sihteeri).

Hallituksen ulkopuolisena jäsensihteerinä on toiminut Päivi Kiiskinen. Hallituksen ulkopuolisena taloudenhoitaja on toiminut Ville Päänttönen.

Hallitus kokoontui viisi kertaa. Kokouksissa on valmisteltu seuran purkamista. Puheenjohtajan toimesta on oltu yhteydessä Karjalan Sivistysseuraan.

Julkaisutoiminta

Repolainen-lehti ilmestyi vuoden aikana kolme kertaa, painos oli 185 kpl/numero. Lehti on postitettu jäsenlehtenä sekä lisäksi joillekin yhteistyökumppaneille Suomessa. Kirjoja on myyty muutamia kappaleita. Aunuksen Repola- kirjaa jäljellä on 30 kpl.

Muu toiminta

Repola-seuralle tuli vuoden mittaan tiedonhakuja ja kysymyksiä Repolan historiasta ja suvuista. Niihin vastattiin yhteistyönä hallituksen jäsenten toimesta.

Talous

Seuran tilillä oli rahaa 5272,10 euroa (Tilinpäätös 31.12.2025). Jäsenmaksu oli vuosijäseniltä 30,00 euroa.

Hallitus 1.3.2025 - 28.2.2026

Antti Pottonen, *puheenjohtaja*
pottonen@gmail.com

Päivi Sandberg, *varapuheenjohtaja*
paivisandberg@gmail.com

Olli Lehtinen
olli.lehtinen.ol@gmail.com

Maire Mäki
mairemaki@gmail.com

Lea Tserni-Puittinen, *sihteeri*
Kylänlahdentie 24, 81810 JAMALI
leatserni@gmail.com

Hallituksen ulkopuolinen jäsensihteeri
Päivi Kiiskinen
Kiehiskuja 3, 80140 JOENSUU
paivi.kiiskinen1@gmail.com

Vuosikokous pidetään Lieksassa la 28.3.2026

Rukajärvikeskus/Lieksan tukipiste,
Lieksan rautatieasema, 81700 Lieksa

klo 13 alkaen lounas, Repola-seura tarjoaa, ilmoittaudu!

klo 14 vuosikokous, käsitellään seuran purkaminen

Kaksi vanhaa uittojätkää – videoesitys

Ilmoittautumisohjeet lehden sisäsivuilla

Koolle kutsujana Repola-seuran hallitus